

Salome halála

Agy és öl osztoztak rajta
mag-ezred kiömlő csillagok
Holtában is ráng minden tagja
ágyéka fényt és éjt befog

Az urnájánál összesúgnak
előbb lett lám belőle por
mint ahogy sziklás földbe dugják
mint ahogy sírja sebként beforr

Szeretői gyászöltönyükben
érezik antik merevedésük –
Emlék-ágyék bokrában trillák
levágott férfifők hajában fésük

Az Úr megteremti Ádám és Éva múltját

Fogatlan száj sűg koponya-fülbe:
életnek *danse macabre* az ára.
Őszes haj mögül megkövülve
nézek rád: vénség önmagára.

Gyűlöllek? Szeretlek? Mindegy. Erős én
kellett Lesbiának s nem alázat.
S villám után az emlék verőfény,
s a tett és kifejtlet egyként látszat.

Idegen ravatal – sértődötten
nézzük, a kezdet két agg tanúja.
Együtt a teremtés s vég, s a ködben
ránk mered az Úr nagy, horgas ujjja.

Szilveszter

Ketten... Még az óév sebében,
átömlőben más térbe, testbe.
Szétritkul éppen megkötött Énem,
abban Én, ami csontig sebezte.

A telefonban, mintha túlvilágról,
jön a hang: Boldog új esztendő!
Valahonnan valaki átszól,
s beiktatódunk: a sorsunk eldőlt.

Boldogok leszünk menthetetlen,
ebben az évben és mindörökre,
összekötve orosz rulettben,
csattan az újév óbűnre töltve.

A skarlát betű

Skarlát betűt a vállra?! Ugyan minek?
A gyűlölet oly lakályos! És erősebb,
mint az oszló hullát összefogó beton
a disznóólban, a hídlás alatt.

S az imakönyvek csatjánál is erősebb –
A közvetlen démonok pántja az iszony,
a közvetetteké a szeretet,
mit a disznók napjában levizelnek.

Gyűlölet

Kinn esett az eső. A sötét ablak mögé
képzelte az ázó parkot: nagy, horpadt vödör,
benne levéltelen, csontsovány cserjék –
rajzolatuk pókként mozgott a falon.

Akkor sem állt föl, mikor már bevizelt.
Volt a szobában valami rejtett fenyegetés is,
aminek csak a visszavonhatatlanságát
ismerte föl, felhúzott pisztoly csövét.

A gyűlölet még gerincként tartotta a szobát,
de a sarjszövet már hiányzott a csigolyák közül.
Húzogattak-tologattak szájában egy
fémesen villogó közönyös péniszt.

Karácsonyi dal

Rebben a naptár lapja: december.
Az űr fái közt este lett.
Sötét erdőn hómadár vág át,
léleekben fehér rettenet.

Magasban autósztráda villog,
talán a tejút maga az,
vonalain sikoltó autók,
eszélős daltam behavaz.

Reped a naptár lapja: december –
hónapra hónap, napra nap. –
Nem tudunk letérni, nincs lejárát,
röpít a sztráda, s a hó szakad.

Tehetetlenségi nyomaték visz
bennünket jeges semmibe. –
A hófalak mögött nincsen angyal,
a szúrós porhó nem pihe.

Henye verbéna

Kövér lápon henye verbéna,
a világ agapéval hárít, szeret.
Villámló szemmel koldul a béna
a résztvétől létet, teret.

Ki van soron, mely horda tör be,
ahogyan Attila tört be régen?
Mely világ roppan majd vázként össze
a másik szeretetében?

Hol volt az első nagy mésalliance,
Jézus Krisztusnál, Nagy Konstantinnál?
Sarki jég, távol, magadban riansz,
s akár már bürköt is innál.

Járdákon csupor fillértől csördül,
a csuprot a nyomor fegyverként fogja. –
Lovas áll, mögötte sötét gond ül,
eszme, ló önmaga foglya.

Felszél

Alattomos kis percenések
a hasból, megannyi álnok végszó,
a bőr, a test, a mell: színpad,
s a mélyben a szív bomlott sűgő.

A felszél idegen díszletek közt fűj,
északot keresi, nem találja,
Hamlet, a dán ma megint bolond,
kezdődik az antik, gyilkos dráma.

Elgondolni magát csak szörnynek tudja
az ember, a teremtés ádáz fattya –
a dán királyfit a sötét bosszú
s a néma Én is foglalkoztatja.

Másra sújt, ön-szívére céloz,
s ez a műben már újabb strófa:
késtető elem mind, mi személyes,
s személytelen a katasztrófa.

Félhomály téli képen

A festő leveszi a lázadó színt a képről,
aztán, egy másik jelentéskörbe,
újra vászonra rakja. –
A hó-kéket chiaroscuróba törve,
indul a kancellár idegen viszonylatba.

Londonból Highgate-ba tart. Négyszárú körző:
lábálja lova a hóba szerkesztett utat,
metszik egy patak egyenesét. S ő látja:
a forrás villámló jéggalabárdja
a Végső Nagyindukció felé mutat.

„Nyakfödrom premisszájáról felismernek.
A fagy hibernál. Ennyi hát. Végem.”
Indul a lélek, az Egyes a hóra ernyed. –
Lehull a jéggel kitömött madár
az átértelmezett homályú téli képen.

Sorok Orpheusznak

Az ittlét: mintha nagyítót tartasz
a semmi fölé, áttetszik az ének,
s nincs alatta tárgy, a szemidegnek
nincs jelentése, csak rettenetének.

Csukd rá hát lupédra gyöngéd szemhéjad,
nagy műtét vár rád, bár még látod
a fényt, a fakat: angyalszem kell, hogy
úgy lásd, mint ők, a vélt világot.

Ők, a halk vadak, akikhez képest
árulás vagy, a másként képzelt
tárgyaké. Az lát, ki innen hal meg,
de túlról vesz magának optiméért.

Virágének

Rózsa
illeg pirosan karó karján,
sorsa:
benne *én* Coleridge s Omar Khajjám.

Veszi
szellőben köntösét ezer éve.
Nem testi:
szellemi. Képzelt hús a léte.

Érted?
Te hol vagy, magadat túlra nyerten?
Néztek,
s ott felejtettek egy költött kertben.

Mondják:
a növény tudja jól, mi az: *lenni*.
Hol vagy,
ha szárhoz, gyökérhez nem köt semmi?

Hol vagy,
hogya bugádhoz nincs szár régen?
Sorvadsz,
maradék-szirom pipitéren.

legenda

torlódik súlyosan és lebomlik
a szellem (utolsó szerves szcena)
repedve betűre lapra tárgyra
halomban az agy pleisztocénja

ráhagyatkozik mi alatta van
rá aki elhagyta teremtményét
kirakatot járdát de visszanéz rá
ötletére a kíváncsi részvét

vagy a csíra ez már a szeméten
egy más lét tétova mozdulása
merengésében felejtett gépen

a blende pillaként meg-megrebben
volt-látás meg lesz-tekintet ássa
a csöndet elsüllyedt rétegekben

Aszfodélosz

Sziklák kőtábláin tízezer mítosz. –
Számptalan Tithónosz, tücsökposzáta
ciripel: millió sípból sívítoz
az ember előtti Holdfény-sonáta.

Szeléné kerek szemérme rebben,
buggyan a mag, mint hegyből a láva,
belső öröm zúg fáknak, kövekben. –
Nincs itt egy hang sem embernek szánva!

A föld torkában zengnek a vizek,
egekre hajló cédrust szél mos,
törött amforát formáz a sziget,
s az amforában aszfodélosz.